

Concert in memoriam Eleonora Enăchescu

(Grigore Constantinescu – 18 noiembrie 2015)

Ne-am reunit ca o mare familie care, pierzând pe cineva drag, își dorește cu emoție să reaprindă făclia amintirilor. În mersul timpului, trecerea zilelor de când soprana Eleonora Enăchescu nu mai este împreună cu noi, îmi pare din ce în ce mai greu de numărat. Sunt deja două luni, însă o tristă veșnicie, absența este apăsătoare, tot mai grea. Draga noastră artistă, colegă și profesoară, imagine atotprezentă în lumea liricii vocale, nu ar fi vrut să gândim astfel. Întotdeauna te întâmpina cu o privire atrăgătoare, avea ceva de întrebat, ceva de spus, fie că îi erai de multă vreme apropiat, fie că te văzuse doar cândva dar îți prețuia părerea. Fără să vrei, o privești și ea îți răspunde, suferă sau se bucură de ceea ce o înconjoară, în viață, în familie, în profesie și Institut. Nu dai crezare că poate exista tăcerea, lăsând liniștea să te apese, că orice gând al ei este acum fără răspuns. În jurul Eleonorei Enăchescu au fost mereu lume și aplauze. Pe scena de Operă, personajele care i se aflau în preajmă armonizau cu sentimentele ei, răspundeau cântului pe care îl înălța mereu cu luminoasa înfățișare sonoră a vocii sale.

Așa era artista de operă, care și-a cunoscut drumul, a dorit mereu mai binele, rod al unei munci fără odihnă. La ea ne gândeam aducând omagiul pe care am vrut să-l adresăm la „Concertul in memoriam” de miercuri seara. Mai ales că profesoara de canto de la Universitatea de Muzică își asumase răspunderea de a crește destine, de a îndruma ascensiuni spre viitoare cariere, convinsă că nimic nu desparte vocea de suflet. Urmărea părințește fiecare gând, fiecare istorie de familie, fiecare opreliște, tristețile neîmplinirilor sau bucuriile iubirilor trăite de studenții ei. Pentru ea au vrut și au venit mulți dintre ei să cânte la „Concertul in memoriam”, cu gândul de a arăta ce i-a învățat Maestra, care erau cele mai reușite izbânzi ce o făceau mândră de discipolii săi.

Ca prieten și coleg, îi cunoșteam pasiunea de a reuni informație și studiu, repertoriul de studiat sau legi ale frazării, dicțiunii, sunetului clădit în ființa vie care cântă. Regizoarea Anca Tăbăcaru Hoge a răspuns acestui proiect, mai înainte ca timpul să ne despartă. În scenariul și conceptul său regizoral i-a ales pe cei mai buni, de la începători la master, i-a adus pe scenă; cei care de-abia o cunoscuseră mai bine, glasurile strălucitoare și glasurile descoperite. Cântând piesele studiate probabil încă cu Maestra, s-au perindat într-o suită de glasuri, talente și tinerețe, meritând să fie menționați acum. Pentru prima parte: Daniela Bucșan, Diana Alexe, Bogdan Podlovski, Andreea Blidaru, Andreea Marin, Ema Sălăjan, Adrian Dumitru, Mădălina Stan, Gloria Tronel; în cea de a doua, au fost selectați viitori cântăreți, cu însușiri promițătoare: Alexandru Chiriac, Irina Ionescu, Mihaela Panca, Antonia Cosmina Stancu, Stanca Manoleanu, Bianca Mărgean, Ramona Păun, Bogdan Lupea.

Pentru o întreagă seară de noiembrie, Studioul de operă al Universității bucureștene de Muzică a rezonat cu generozitate prin artă lirică. Nu numai publicul a ascultat, nu numai spectatorii au urmărit succesiunea de imagini proiectate pe fundalul scenei, de unde Eleonora Enăchescu privea discipolii și pe noi, cei veniți la concert. În mijlocul nostru, suntem încredințați că „Nora”, cum îi spuneam aproape toți cei apropiați, se bucura de această întâlnire. Cândva, Serghei Rachmaninov, a cărui melodie „Nu-mi cânta, frumoaso” inaugura programul Concertului memorial, spusese: „Mor numai cei uitați”.

Requiem aeternam, Nora...